

Maar gelukkig hadden we op financieel gebied weinig te klagen, want er waren goede afspraken over de alimentatie. Die stopte wel op een gegeven moment, maar mijn moeder nam daarna opnieuw een baan aan in de psychiatrische hulpverlening bij kliniek Zon en Schild. Dat was trouwens veel later, ik was tegen die tijd al het huis uit. Maar ook qua meubels en andere inrichting zaten we er goed bij. Er was veel antiek in huis, wat in goed onderling overleg met mijn vader verdeeld was.

Wat wel anders was in de nieuwe woonplaats: mensen noemden me soms pindarinda. Ik had in het begin niet eens door dat ze het over mij hadden. Waar ik eerst woonde met mijn ouders, in Bussum en in Oudewater, was ik me er nooit zo van bewust geweest dat ik gekleurd ben. Het is ook in de jaren daarna voor mijzelf nooit een issue geweest.

Zwervend van huis naar huis

Inderdaad, over een overgang gesproken... wat had ik jaren later ook veel moeite met de verhuizing naar IJburg. Na een bezichtiging van een huis in de Amsterdamse binnenring werd duidelijk dat een huis daar onder de vijf ton een hele uitdaging was. Daar hadden we lang en breed naar gezocht. Een makelaar die zelf op IJburg woonde, had me de tip gegeven daar eens te gaan kijken. De prijzen lagen er lager, en dan zouden we ook niet langer 1200 euro per maand aan huur te hoeven spenderen. Dat snapt iedereen, maar dat is een redenering met je verstand. Gevoelsmatig is een ander verhaal; het was best een goed huis, maar ik liep er niet warm voor.

Waar ik ook minder gelukkig mee was, was het plan om een hypotheek op twee salarissen te nemen. Het liefst wilde ik de controle houden over mijn eigen inkomsten en financi-

eel onafhankelijk blijven. Maar ja, ik had op dat moment geen baan. Door de net uitgebroken crisis in 2008 kwam het bedrijf waar ik toen werkte, Euretco, in een reorganisatie terecht. Ik had bij deze retail-service organisatie twee jaar met heel veel plezier als accountmanager gewerkt. Maar ik was de laatste die binnengekomen was, en dus ook helaas de eerste die moest vertrekken. Mijn ex had daarbij een werkgeversverklaring geregeld, die dus van pas zou komen bij de hypotheek op twee salarissen.

Wel fijn was het bronzen handdrukje dat er ook was uitgeslept, dat natuurlijk wel. Maar ik bleef een ongemakkelijk gevoel houden; en vond de wijk en de sfeer van zo'n plek als IJburg nog echt niet iets dat bij mij paste. En het waaide er altijd.

Maar ja, ik had ook het idee dat ik op dat moment weinig keus had. Dat het geen handige zet was zou later blijken, mede omdat rond die tijd onze relatie begon te bekoelen. Veel ruzie, veel onbegrip en nog altijd geen thuisgevoel. Toch hebben we dat huis in 2008 gekocht.

Aan de buitenkant zag het eruit als een groot vierkant blok van baksteen in een wijk met overal dezelfde fantasieloze gespiegelde blokken. Ze leken allemaal op elkaar; alleen het huisnummer was natuurlijk anders. Iedere keer als ik over de behabrug - de brug die het 'vasteland' verbond met IJburg - naar onze nieuwe woning reed, kneep mijn maag zich samen. Bij de verhuizing, in de auto met de kinderen, maar ook toen ik later de bakfiets ophaalde. Het was gevoelsmatig een enorme drempel om over de steile Nesciobrug Amsterdam te verlaten.

Ik heb uiteindelijk al met al maar een jaar gewoond in ons gezamenlijk koophuis aan de Lumièrestraat.

In feite had ik weer een vaste baan nodig, hoewel ik er eigenlijk van droomde een eigen bedrijf te beginnen. Ik volgde

dan ook een ondernemerscursus, en mijn ex was druk bezig met zijn intensieve nieuwe carrière als advocaat. Hij hechtte ook erg aan zekerheid en financiële ruimte, en dat terwijl hij ons met die twee-salarishypotheek had opgezadeld. Ik stond er wat flexibeler in; en zag het meer in oplossingen dan in problemen. Maar als we onenigheid hadden, ging het meestal over geld en die ruzies werden eigenlijk steeds erger. En dat vonden we ook naar de kinderen toe heel vervelend. Gelukkig vond ik weer heel snel een baan als accountmanager bij een modebedrijf waarvan het merk mij alleen niet echt aansprak; mijn hart ging er niet sneller van kloppen. Maar het was wel de beste weg naar rust in de Lumièrestraat, en ik had het werken op zich toch wel gemist. Ook de emolumenten waren goed geregeld, dus het financiële plaatje leidde gelukkig tot wat minder ruzie. Maar beklijven deed het niet... ook al omdat ik in november 2009 in een burn-out terechtkwam.

Want de bom barstte op 14 november 2009 toen het definitief mis ging tussen ons. Ik ben jarig op 18 november en vier dagen daarvoor zei ik 'Ik kan er echt niet meer tegen.' Als een kind tel ik altijd de dagen af voor mijn verjaardag -nog vier, nog drie, nog twee dagen...daarom weet ik het nog zo goed. De wind gierde om het huis, en de kilte van die dag weerspiegelde zich in onze relatie. Het was glashelder voor ons allebei dat het zo niet langer kon.

Mijn ex en ik waren in feite beiden hoofdelijk aansprakelijk voor de hypotheek van het huis, want het stond op onze beide namen. Hij betaalde de hypotheekkosten, en ik betaalde de onderhoudskosten; zo hadden we een eerlijke verdeling gemaakt.

Achteraf gezien hadden we beter naar ons beider inkomen moeten kijken, dat zou heel veel ruzie hebben voorkomen. Daarom adviseer ik echt iedereen om transparant te zijn

naar elkaar, zeker als het om financiële zaken gaat, om elke vorm van onduidelijkheid uit te sluiten. Wij hadden veel beter een gezamenlijke rekening kunnen openen en daar allebei het afgesproken bedrag op moeten storten.

Het NIBUD geeft een aantal voorbeelden hoe je in dit soort situaties kosten kunt verdelen, zoals:

1. **Naar verhouding van inkomen**

Stel dat u $\frac{3}{5}$ deel van het gezamenlijke inkomen verdient en uw partner $\frac{2}{5}$ deel. U betaalt dan $\frac{3}{5}$ deel van de gezamenlijke uitgaven en uw partner $\frac{2}{5}$ deel.

2. **Hetzelfde bedrag overhouden**

Tel beide inkomens bij elkaar op en trek het totaalbedrag van alle gezamenlijke uitgaven hiervan af. Het bedrag dat overblijft - het vrij te besteden budget - deelt u door twee.

Kijk nu naar het inkomen van de minstverdienende partner en zet hiervan zijn of haar vrij te besteden budgetdeel apart. Het bedrag dat overblijft is de bijdrage voor de gezamenlijke uitgaven. De partner met het hoogste inkomen betaalt de rest van de gezamenlijke uitgaven.

3. **Ieder de helft**

Deze manier is alleen aan te bevelen als de partner met het laagste inkomen dan voldoende overhoudt voor zijn of haar persoonlijke uitgaven.

4. **Een vaste bijdrage**

Wanneer uw partner bij u intrekt, kunt u afspreken dat hij of zij een vaste bijdrage betaalt, kostgeld dus. Dat is bijvoorbeeld een optie als u een eigen huis of inwonende kinderen hebt, of wanneer één van u hoge lasten heeft waardoor een verdeling niet redelijk is. Een vaste bijdrage is ook handig als u op proef gaat samenwonen.

5. **Afspraken op papier**, het is slim om afspraken op papier vast te leggen in een samenlevingscontract. Hierin kunt u

onder andere afspreken hoe u de kosten verdeelt en vastleggen welk bedrag beide partners als spaargeld hebben ingebracht.

Als wij dat toen gedaan zouden hebben, maar dat is altijd achteraf, zou het ons in ieder geval heel veel problemen hebben gescheeld.

Mijn ex verbleef elders en ik kon nog maximaal drie maanden in het huis blijven wonen, tot en met maart 2010. Daarna moest ik eruit. Eventueel mochten de kinderen er wel blijven wonen, maar dat vond ik natuurlijk niks. Mijn ex werkte fulltime en ik was honderd procent thuis, dus er was wat mij betreft geen discussie over. De kinderen verhuisden natuurlijk samen met mij.

Als een idioot ben ik op zoek gegaan naar een andere woning; alleen, als je een koophuis hebt, kom je niet in aanmerking voor een sociale huurwoning. En ook niet voor een woning in de vrije sector waar de meeste huurwoningen op IJburg onder vielen, want ze kijken naar het hele financiële plaatje. Het was dus tijd voor een echt plan, want het was maart voordat je het wist.

Het plan

Nou stond er tegenover ons huis in IJburg een bedrijfspand leeg waar boven ook woonruimte was. Misschien was dit wel het moment om de volgende stap te zetten: het opzetten van een eigen bedrijf waar ik al jaren van droomde. Mijn bedrijf zou dan op de begane grond komen en boven konden de kinderen en ik wonen. Die konden gewoon op hun eigen school blijven, en om naar hun vader te gaan was het een kwestie van eenvoudig de straat oversteken. Allemaal pluspunten.

Een buurvrouw op IJburg met ervaring hiermee, hielp me vervolgens met het schrijven van een ondernemingsplan voor mijn bedrijf.